

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
XXVIIè Diumenge – 2026 – Núm. 380

Reciclatge

Cerco l'espai segur que m'aixoplogui, on m'hi trobo benvingut, benvinguda. Em proposo a entrar-hi amb la disposició d'escoltar. Resto amatent a parar l'oïda interna. Deixo fora distractors que puc controlar. Mòbil defora. Em disposo també a activar el fre de la meva impulsivitat. Amb tot, una disposició prèvia: el silenci. Un silenci que puc haver empresonat, sota parany d'activisme. Cerco aquietar pensaments i moviments interns, porta d'entrada pel que se'm vulgui comunicar. Així, cercant l'espai segur per escoltar, em mantinc al meu lloc, m'identifico pel que sóc ara i aquí. Redueixo l'influx d'activar el rebuig, la menystinença, l'afany d'apedregar... sigui en format judici, desqualificació, calúmnia... Faig atenció al valor genuí de cada cosa creada, de cada identitat... faig atenció a l'essència que corona cada "edifici". Dono espai a trobar-m'hi allí el Déu que hi habita.

Des d'aquesta atenció, llegeixo ara [Mt. 21. 33-43](#). Deixo que sonin dins meu els moments de rebuig, els hi dono espai. Ara cauen en aigües quietes, en terreny més segur per deixatar-lo. Deixo que soni també el moment de reciclatge, de retornar l'essència al cadascú quan li he robada. Li dono espai. Em deixo sentir la confiança necessària per donar fruit. Li dono espai. En cada espai donat, un o altre, imagino els escenaris de la darrera setmana que em connecten amb un o altre sentir. També goso imaginar els que em proposa la setmana entrant.

Em recordo del que va ser apedregat, maltractat, rebutjat, incomprès... pels seus, fins a ser mort, i una mort en creu. Des d'allí, acullo tants cops com he rebutjat, no he vist, he apedregat i malversat la Pedra Principal que rau en cada cosa creada, en cada persona creada i en la natura tota. Acullo també tants cops com he estat tractada malament quan no ho he buscat, quan no m'hi recloc com a refugi, quan no m'hi acluco des del victimisme.

"Libres"
Salomé Arricibita

"Quins drets m'atorgo sobre la vinya... ¿rauen en les normes, el triomf, la perversió, la venjança i l'enganyifa? ¿O rebroten fruit de l'Amor sostingut en llibertat? Aquí la nostra disposició a orientar la llibertat en estimar i conrear."

Destino el temps necessari a acomiadar-me d'aquesta estona davant el Senyor. Demano una mirada 'reciclada' per veure la Pedra Principal en cada altra. Em dispo a reciclar la mirada per desvetllar l'Essència que redimeix fractures i rebuigs. Demano nodrir-me de contemplar aquest Amor redemptor. Ho faig amb la força del Pare nostre.